

Taavi Soininvaara

SOKEA ORAAKKELI

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Taiteen edistämiskeskus on tukenut tämän romaanin kirjoittamista.

© Taavi Soininvaara ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2021

ISBN 978-951-1-35069-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2021

PÄÄHENKILÖT SEKÄ KESKEISIMMÄT TOIMIJAT JA TERMIT

- Abdulhak, Talib** Opiskelija Aalto-yliopiston teknillisessä korkeakoulussa. AQAPin tukija
- Action for Earth** Radikaali ympäristöjärjestö
- Afif, Bilal** Action for Earthin aktivisti
- AISI** Italian kotimaantiedustelupalvelu
- Alapuro, Erno** Suojelupoliisin tiedonhankintayksikön päällikkö
- Al-Harazi, Amira** Sanaan yliopiston ilmastotieteiden professori
- Al-Walid, Adnan** Mabahithin johtaja
- AQAP** Arabian niemimaan al-Qaida
- Bin Nidal, Mesaad** AQAPin sotilaallisesta toiminnasta vastaava johtaja
- Firmin, Darline** Action for Earthin aktivisti. Gilbert Firminin sisar
- Firmin, Gilbert** Action for Earthin perustaja
- FSB** Venäjän liittovaltion turvallisuuspalvelu
- Goossens, Noah** Komisario. Belgian liittovaltion poliisi
- GRU (G.U.)** Venäjän liittovaltion sotilastiedustelupalvelu
- Hamsan, Hussein** Malmilainen Halal-kauppias
- HPL** Helsingin poliisilaitos
- Ilmastoskeptikko** Henkilö joka ei usko maapallon ilmaston lämpenevän ihmisen vaikutuksesta
- Jaatinen, Ossi** Keskusrikospoliisin rikosteknisen laboratorion tutkija
- Jokela, Esa** Rikosylikonstaapeli. Keskusrikospoliisin henkikirikostutkintayksikkö

Kaitue, Olga Suojelupoliisin tiedusteluyksikön päällikkö
Karavirta, Suvi Keskusrikospoliisin rikosteknisen
laboratorion tutkija
Kemppo, Eero Tiedusteluvalvontavaltuutettu
Ketonen, Jussi Suojelupoliisin entinen päällikkö. Nelli
Ratamon äidinäidin aviomies
Kotamäki, Heikki (Kello) Rikosylitarkastaja.
Keskusrikospoliisin tutkintaosaston johtaja
Kripos Norjan keskusrikospoliisi
Linden, Elina Rikoskomisario. Keskusrikospoliisin
henkirikostutkintayksikkö
Lukkari, Saara Suojelupoliisin terrorismintorjuntayksikön
päällikkö
Mabahith Saudi-Arabian salainen poliisi
McMillon, Darren Exxon Mobil Corporationin pääjohtaja
Mendoza, Joshua Action for Earthin aktivisti
Muftah, Abbas (al-Tourbini) Šeikki Jaberin avustaja
Osahon, Abegunde Action for Earthin aktivisti
Ottala, Juha Rikoskonstaapeli. Keskusrikospoliisin
henkirikostutkintayksikkö
PST Norjan turvallisuuspalvelu
Ratamo, Arto Osastopäällikkö, päällikön avustaja.
Suojelupoliisi
Ratamo, Nelli Arto Ratamon tytär
Šeikki Jaber Qatarin pääministeri
Sharma, Lilima Action for Earthin aktivisti
SSB Qatarin valtion turvallisuustoimisto
Tucker, William Professori. Entinen Yhdysvaltain presidentin
ilmastoasioiden tiedeneuvonantaja
Umarov, Murad Tšetšenian Marttyyrit -järjestön johtaja
Vasama, Alisa Kosmetologi. Talib Abdulhakin naisystävä

Vihtala, Anna-Mari Rikosylikonstaapeli. Keskusrikospoliisin
henkirikostutkintayksikkö

Vilander, Raili Pöytyäläinen konepajainsinööri

Virkki, Tuula Rikoskonstaapeli. Keskusrikospoliisin
henkirikostutkintayksikkö

Wenner, Alex Maailman ilmatieteen järjestön WMO:n sää ja
luonnononnettomuuksien ennakointi -osaston johtaja

Wrede, Erik (Skotti) Suojelupoliisin päällikkö

*Metaani on kasvihuonekaasu ihan niin kuin hiilidioksidi,
mutta noin 50 kertaa voimakkaampi. Jos se vapautuu ilma-
kehään, niin silloin peli on niin sanotusti pelattu.*

ILMATIETEEN LAITOKSEN ERIKOISTUTKIJA JARI HAAPALA,

YLEN AAMU-TV, 02.10.2012

If you're going through hell, keep going.

WINSTON CHURCHILL

PROLOGI

Pimeys

PORT-AU-PRINCE, HAITI.
TAMMIKUUN 30. PÄIVÄ, 2010.

Gilbert Firmin ei ollut sokea vaikka näkikin pelkkää pimeyttä avatessaan silmänsä. Hän makasi helvetissä – syvällä maan alla, valtaviin kivenlohkareiden puristuksissa, kaukana auringonvalosta ja elävistä ihmisistä. Huojuvat talot, luhistuvat rakennukset, tärisevä maa, sortuvien betonijärkäleiden alle murskaantuvat ihmiset, ilmassa lentelevät esineet... Maanjäristyksen hetket palautuivat Firminin mieleen kuvottavalla voimalla, kuten joka kerta hänen herätessään unesta. Hän oli lojunut tässä hautaholvissa jo päiväkausia.

Oli ollut tavallinen tammikuinen tiistai. Hän oli palannut työpaikaltaan, Haitin valtionyliopistolta, kotiinsa Port-au-Princen Delmasin kaupunginosaan. Kello oli lähestynyt viittä. Hän oli suudellut vaimoaan Rachellea, joka oli juuri saanut syötettyä puolitoistavuotiaat kaksospojat Evensin ja Samuelin ja ilahtunut huomattessaan, että Esther-tytärkin oli vastoin tapojaan jo pakannut uimakampeensa. He olivat lähdössä Trou Caïmanin yleiselle uima-altaalle. Rachelle rakasti uimista ja sai viettää vedessä hetken hiljaista omaa aikaa, kun Firmin vahti lapsia. Hänen onnekseen Trou Caïmanin alue oli myös yksi Haitin parhaista seuduista lintujen tarkkailuun.

Kaikki oli ollut valmiina lähtöä varten, kun Darline oli ilmestynyt huoneestaan. Pikkusisko oli ollut pahan kerran myöhässä pianotunniltaan ja tarvitsi kyydin musiikkiopistolle. Firmin muisti, kuinka hän oli katsonut kelloaan ja ajatellut etteivät he millään ehtisi Port-au-Princen keskustaani viideksi: aikaa oli ollut vain kymmenkunta minuuttia ja matkaan kului ruuhkattominakin vuorokaudenaikoina vähintään

vartti. Mutta hän oli suostunut kyytimieheksi, kuinka muuten, sellainen hän oli. Aina valmis auttamaan.

Yli kahdeksankymmentävuotiasta äitiään Firmin ei sinä kohtalokkaana päivänä ollut nähnyt: matriarkan jalat olivat käyneet niin heikoiksi, että hän oli viettänyt suurimman osan ajasta omassa huoneessaan.

Firmin tunsu itkevänsä, mutta kyyneliä ei tullut; hän kärsi äärimmäisestä nestehukasta lojuttuaan tässä kammiossa ilman vettä jo ties kuinka pitkään. Hän ja Darline olivat häidin tuskin ehtineet astua ulos kolmikerroksisesta kotitalostaan, kun maa oli alkanut tärinästä aivan kuin he olisivat seisleet rautatiekiskoilla metrin päässä täydellä vauhdilla lähestyvistä junasta. Äänen voimistuessa entisestään Firmin oli luullut tornadon iskevän, sitten valtaisaan räjähdystä muistutava jyrähdys oli vavahduttanut maata. Talot olivat luhistuneet heidän ympärillään, rakennusmurskaa ja lasinsirpaleita oli satanut kuin rakeita.

Firmin oli nähnyt verisiä, kirkuvia ihmisiä, jotka säntäilivät summassa minne tahansa missä kuvittelivat olevansa turvassa. Monet murskaantuivat tuhansien kilojen painoisten betonikappaleiden alle kuin hyttyset. Firmin oli ohjannut sisarensa turvaan avoimelle paikalle läheiseen puistoon.

Firmin oli lähtenyt hakemaan perhettään suojaan, kun valtava betonilohkare putosi hänen eteensä ja katkaisi matkan heti alkuunsa. Hän ehti nähdä kotinsa sortuvan silmiensä edessä – siitä tuhosta kukaan ei voinut selviytyä. Samassa taitaalta alkoi sataa yhä enemmän rakennusmurskaa, se tukki kaikki pakotiet. Firmin vapisi muistaessaan, kuinka oli kohottanut katseensa ja nähnyt betonijärkäleen putoavan suoraan kohti. Hän oli jähmettynyt varmana kuolemastaan, mutta samassa asfaltti oli pettänyt hänen altaan ja murskaantumisen sijaan hän oli pudonnut, menettänyt tajuntansa ja herännyt

lopulta tässä katakombissa. Hän oli valtaviin betonikappaleiden ja kivenlohkareiden alla, niin kaukana valosta, ettei ollut pystynyt edes laskemaan vankeuspäiviensä määrää. Tuntui yhä käsittämättömältä, että kaiken sen tuhon aiheuttanut järjestys oli kestänyt vain joitakin kymmeniä sekunteja. Hänen koettelemuksensa sen sijaan oli jatkunut jo satojen tuntien ajan.

Hän oli rakennusmurskakappaleiden puristuksissa niin, että pystyi liikuttamaan vain päätään sekä vasenta kättään; muut raajat olivat ensin puutuneet ja sitten käyneet tunnottomiksi. Sana amputointi nousi mieleen kuin kuoleman kuiskaus. Samassa Firmin haistoi sen – ulosteen ja virtsan tunkkaisen lemun. Pelastuksensa. Hän kouristi kämmenensä kupiksi ja työnsi sen kohtaan minne haljennut likaviemäri aika ajoin valutti iljettävää nestettään. Käsi kostui. Firmin painoi jäteliemen täyttämän kämmenkupin huulilleen. Pallea alkoi kouristella saadakseen aikaan oksennuksen, mutta vatsalaukussa ei ollut mitään, mitä antaa ylen. Hänen oli pakko saada kehoonsa nestettä, eikä muuta keinoa ollut: syömättä ihminen selviytyi vaikka kuukauden, mutta juomatta vain joitakin päiviä. Käden liikuttaminen sai tuskan säteilemään kaikkialla kehossa, rakennusmurskan paino oli rikkonut luita. Hän puhalsi ilmaa nenästään, ettei haistaisi kämmenellään lilluvaa saastaa, ja kastoi sitten huuliaan nesteeseen kunnes sitä ei enää ollut.

Samassa Firminin betonilohkareita vasten painautunut korva tunnisti ääniä. Jostakin kaukaa yläpuolelta kuului tasainen, parin kolmen sekunnin välein toistuva jysähdys. Joku rikkoi kiviä tai betonia hakulla. Hän ilahtui ymmärtäessään, ettei eloonjääneiden ja ruumiiden etsintöjä vielä ollut lopetettu, mutta tuskastui saman tien: Firmin tiesi hautautuneensa niin syvälle, ettei hänen huutojaan tultaisikaan kuule-

maan. Ensimmäisinä maanjäristyksen jälkeisinä päivinä hän oli karjunut kurkkunsa kipeäksi ilman tulosta. Mutta kuten Dostojevski sanoi: elää ilman toivoa on lakata elämästä.

Väsyneet avunhuudot kajahtelivat Firminin loukossa, kunnes hänen keuhkonsa eivät enää pystyneet enempään. Hän kuunteli hetken eikä yllättynyt: hakun äänet olivat lakanneet. Hänellä oli ollut seuranaan päiväkausien ajan vain äänet, pimeys, pelko, tuska ja hajut. Firmin sävähti inhosta muistaessaan lemun, joka hänen koloonsa oli levinnyt, kun Haitin kolmenkymmenen asteen helle oli alkanut mädättää rakennusmurskan seassa lojuvia ruumiita. Ei ollut mitään kamottavampaa kuin kuoleman löyhyä, paitsi ehkä ensimmäisinä päivinä kaikkialta kuulunut kuolevien ihmisten tuskan ja pelon sävyttämä kiljunta. Tai se ääni, joka syntyi, kun rotta järsi ihmisen luuta.

Kaikkein vaikeinta oli kestää ikuista yötä, päättymätöntä lyijynraskasta pimeyttä. Firministä oli tuntunut jo useiden päivien ajan siltä, että pimeys rakensi hänen mieleensä valtakuntaa, joka vahvistui vahvistumisestaan. Pelotti, että se ottaisi pian lopullisesti vallan.

Vain toivo piti hänet elossa. Jos hän jonkin ihmeen kaukalla selviytyisi tästä helvetistä elossa, joku saisi maksaa hänen kärsimyksistään kovimman kautta.

ENSIMMÄINEN OSA

Petturit

31. TOUKOKUUTA - 4. KESÄKUUTA, NYKYAIKA

1.

TORSTAI 31. TOUKOKUUTA

Maailman ilmatieteen järjestön WMO:n sää- ja luonnononnettomuuksien ennakointi -osaston johtaja Alex Wenner istuutui ilmastoituun luksuslinja-autoon, huokaisi syvään, avasi housujensa ylimmän napin ja pyyhkäisi hikeä pulleilta poskiltaan. Hallitustenvälisen ilmastonmuutospaneeli IPCC:n työryhmä I, jonka jäsen Wenner oli, vietti kokousviikkonsa vapaapäivää Aachenin kaupungissa Saksan länsiosassa, aivan Belgian rajan tuntumassa. He olivat juuri ruokailleet Michelin-tähdellä palkitussa Reuters House -ravintolassa. Wenner oli valinnut alkupalaksi savustettua ankanrintaa lampaankaalilla, karhunvatukoilla ja sinappikas-tikkeella, pääruoaksi paahdettua Loup de Mer -fileetä herne-edamrisoton kera ja jälkiruoaksi juustolajitelman, viikuna-sinappia sekä tuoretta paikallista leipää. Ruokajuomistakaan ei ollut tarvinnut tinkiä, koska koko lystin maksoi tietenkin IPCC. Ei hän muutoin olisi Aacheeniin historiallisia nähtävyyksiä lähtenytkään ihmettelemään.

Sateisen, toukokuisen torstain olisi voinut käyttää paljon huonomminkin, Wenner tuumi. He olivat lähteneet matkaan puoliltapäivin ja astelivat Aachenin raatihuoneelle jo ennen kahta. Sen jälkeen he olivat tutustuneet parin tunnin ajan katedraaliin; Kaarle Suuren rakennuttaman palatsin

ainoaan jäljellä olevaan osaan. Valmistuessaan vuonna 798 se oli ollut suurin katedraali Alppien pohjoispuolella. Paikka, mistä käsin frankkien ja langobardien kuningas sekä Rooman keisari Kaarle Suuri oli hallinnut miltei koko Eurooppaa ja missä hänen jälkeensä, vuosina 936–1531, oli kruunattu yli neljäkymmentä Saksan kuningasta tai kuningatarta. Katedraalista löytyivät niin Kaarle Suuren luut kuin hänen valtaistuimensakin.

Wenner haukotteli linja-auton kiihdyttäessä vauhtiaan E-314-moottoritiellä. Hänestä matkan kiinnostavinta antia, Reuters House -ravintolan tarjoilujen lisäksi, oli ollut kuulla Kaarle Suuren kahdestatoista hovimiehestä eli paladiinista. Heidän muistiin kirjattujen seikkailujensa pohjalta englantilaiset olivat 1100- ja 1300-luvuilla sepittäneet useimmat Kuningas Arthuria ja hänen pyöreän pöydän ritareitaan koskevista myyteistä.

Kesti hetken ennen kuin Wenner tajusi kopauttaneensa päänsä bussin ikkunaan kuskin jarruttaessa. Hän oli torkahtanut ja hyvä niin, he olivat näemmä jo saapuneet Brysselin itäiseen keskustaan. Wenner näki vasemmalla Parc du Cinquantenairen sotamuseoineen ja oikealla Leopold-puiston lampineen. Kello lähestyi puolta yhdeksää illalla, mutta sateen jälkeen taivaalle ilmestynyt ilta-aurinko valaisi vielä oranssilla hehkullaan.

Linja-auto seisahtui YK:n Ympäristöohjelman UNEPin Brysselin toimiston parkkipaikalle osoitteessa Rue Montoyer 14. Maailman merkittävimmän ilmastoraportin laatijan, Ilmastonmuutospaneeli IPCC:n oli perustanut 1980-luvulla kaksi YK:n alaista järjestöä, UNEP sekä Wennerin nykyinen työnantaja Maailman ilmatieteen järjestö WMO.

Wenner hyvästeli laiskasti kollegansa, kiitti bussin kuljettajaa ja lähti kulkemaan pitkin toimistorakennusten muo-

dostamaa tunnelimaista lasin, betonin ja kiven hallitsemaa katua. Huomisesta työpäivästä tulisi pitkä ja puuduttava: ilmastokomissaari Frans Timmermans isännöisi kokousta, johon osallistuisivat IPCC:n ykköstyöryhmän lisäksi Euroopan ympäristökeskus EEA, Euroopan ilmastosäätiö ECF, Euroopan ympäristötoimisto EEB, Euroopan johtavien kansalaisjärjestöjen ilmasto- ja energiakysymysten verkosto CAN sekä eurooppalaisten ilmastotutkimuslaitosten yhteistyöelin ECRA. Mutta Wenner ei valittanut; hän oli tehnyt niin värikkään ja monivaiheisen työuran, että sai olla kiitollinen siitä, että oli päätynyt WMO:hon osastonjohtajaksi. Jotkin hänen nuorempana huomiota herättääkseen tekemistään ulostuloista olisivat hyvinkin saattaneet tuhota hänen tulevaisuuteensa. Mutta nyt hän oli varakas ja arvostettu kuusikymmentäneljävuotias ilmastotutkija, joka jäisi eläkkeelle heti kun niin haluaisi.

Kävelymatkaan Trône-metroasemalle kului vain muutama minuutti (hän oli mainiossa patikointikunnossa, vaikka ylipainoa kertyikin tasaisesti lisää – aineenvaihdunnalleen kukaan ei voinut mitään, varsinkaan jos sattui pitämään hyvästä ruoasta ja juomasta), ja kyyti Rogierin asemalle kesti vain hiukan kauemmin. Wenner nousi metrotunnelista liukuportaita De Brouckère -aukiolle ja näki hotellinsa sen toisella laidalla. Belle Époque -vuosina ennen ensimmäistä maailmansotaa valmistunut historiaa tihkuva Metropole oli miellyttävän rauhallinen hotelli, vaikka sijaitsikin Brysselin ydinkeskustassa. Wenner majoittui sinne aina kun pystyi eli varsin usein. Hän tunsu suosikkihotellinsa sokkelot lähes yhtä perinpohjaisesti kuin oman Berliinin-talonsa tai Suomen-huvilansa nurkat.

Metropolin aulaa hallitsi ruskea ja beige marmori, sitä oli niin lattiassa, portaissa, korkeaa holvikattoa tukevissa

jykevissä pylväissä kuin seinäpaneelleissakin. Kullanvärisiä patsaita seisoj siellä täällä, seiiniä kaunistivat rehevät ornamentit, ja sisustus oli muutenkin ylenpalttisen koristeellinen. Wenneristä tuntui jälleen kerran siltä kuin hän olisi astellut menneisyyteen. Pikkolo hymyili kohteliaasti avatesaansa hänelle hissien oven ja painoi sitten neljännen kerroksen nappia; hänet tunnettiin Metropolessa jo varsin hyvin.

Pitkän käytävän vihreä kokolattiamatto vaimensi askelten äänet Wennerin kävellessä kohti huonettaan. Hän tunsu olonsa raskaaksi. Andalusian vuorilla Espanjassa tai Aava-saksan vaaroilla Etelä-Lapissa hän kyllä jaksoi yhä vaellella, mutta yli kaksikymmentä vuotta kestänyt taivallus ilmastonmuutoksen tutkimuksen parissa alkoi riittää.

Wenner painoi korttiavaimen huoneensa vanhan ja jykevän oven tunnistinta vasten ja kuuli sähköisen surahduksen, kun lukko avautui. Hän astui avaran, biedermeier-huonekaluilla sisustetun hotellihuoneensa eteiseen ja riisui kenkäänsä sekä pikkutakkinsa valmiina viettämään illan television rikossarjojen sekä Godivan suklaakonvehtien seurassa.

Ovelta kuuluva koputus kuitenkin esti Wennerin aikeet. Hän avasi oven, sai kohteliaalta pikkololta vastaanottoon jätetyn viestilapun ja antoi nuorukaiselle kahden euron juomarahaa.

Hän aavisti kyllä, kuka viestin oli lähettänyt: hänen kontaktihenkilönsä joko Koch Industries tai ExxonMobil -yhtiöstä. Hän oli myynyt maailman pahimpien ilmaston saastuttajien joukkoon lukeutuville firmoille sekä WMO:n että IPCC:n keräämiä tutkimustietoja jo vuosien ajan. Koch Industries ja ExxonMobil olivat kaksi vaikutusvaltaisinta ilmastonmuutoksen kieltäjää; yhtiöt kuluttivat vuosittain miljoonia dollareita valheellisen propagandan levittämiseen. Rahaa yritysten kassasta ei todellakaan puuttunut: Koch Industries oli USA:n

suurin yksityisomistuksessa oleva energiayhtiö ja ExxonMobil maailman suurin pörssinoteerattu öljyntuottaja ja -myyjä.

Sopiiko tapaaminen tänään torstaina klo 21.00.

Edustustiloissamme Rue Gineste 5. Asunto numero 7, 3.

kerros, ovikoodi 4582. Jotakin on tapahtunut.

Ei allekirjoitusta tai edes nimikirjaimia, Wenner pani merkille ja huolestui. Hän kaivoi älypuhelimensa esiin ja näppäili saamansa osoitteen karttapalveluun; Rue Ginestelle oli matkaa alle kilometri ja aikaa oli vielä varttitunnin verran, hän ehtisi kyllä. Osoite oli uusi: Rue Ginestellä hän ei ollut tavannut aiemmin sen enempää Koch Industriesin kuin Exxon-Mobilinkaan yhteishenkilöään.

Wenner puki pikkutakin jälleen ylleen, astui kenkiinsä ja harppoi piristynein askelin ulos Metropolesta. Hän käveli vanhojen rakennusten reunustaman Boulevard Adolphe Maxin pohjoispäätyyn, ylitti Boulevard du Jardin Botanique ja saapui kasvitieteellisen puutarhan viheraluetta vastapäätä sijaitsevan vanhan seitsenkerroksisen punatiilitalon edustalle. Hän katsoi kelloaan - 20.58. Wenner huokaisi, syötti saamansa koodin ulko-oven sähkölukon numeronäppäimistöön ja nousi portaat rauhallisesti kolmanteen kerrokseen.

Wennerin yllätykseksi asunnon numero seitsemän ovi oli raollaan. Hän koputti, avasi oven, lausui tervehdyksen ja kuunteli. Ei vastausta. Wenner sulki oven, astui eteiseen ja ymmärsi saman tien, että jokin oli pahasti vialla. Olohuone oli kalustamaton, ja sekä lattia että seinät oli peitetty suoja muovilla. Pienelle apupöydälle oli aseteltu kymmenkunta veistä, jotka nostivat Wennerin ihokarvat pystyyn.

Pelästynyt Wenner kääntyi ja astui kohti ovea mutta seihahtui niille sijoilleen ja päästi suustaan hämmästyneen

äänähdyksen nähdessään edessään miehen. Kaakkois-aasialaiselta näyttävä teräväleukainen nuorukainen piteli toisessa kädessään pitkäpiippuista pistoolia ja toisessa rintapatsasta. Suurehkoa reppua selässään kantavan nuoren miehen kasvoilla väreili kireä hymy. Wenner kuuli sydämenlyöntiensä kumisevan korvissaan.

"Tiedätkö ketä tämä esittää?" mies kysyi ja nosti puolimetristä rintapatsasta Wenneriä kohti.

Poika on hullu, Wenner ajatteli. "Mistä on kyse? Kuka olet ja miksi kutsuit minut tänne?"

Nuori mies astui apupöydän ääreen ja laski pienoispatsaan alas. "Muistatko mitä julkaisit syksyllä 2004, vain muutama kuukausi ennen katastrofiin päättynyttä Buenos Airesin ilmastokokousta? Artikkelisi otsikko oli: *Ilmastonmuutos ei ole ihmisen syy. Ei todisteita ihmisen aiheuttamasta merkittävästä ilmastonmuutoksesta.*"

Kalpeaksi käynyt Wenner nielaisi ja vilkuili pyörein silmin veitsiä, patsasta ja sitten leukavaa miestä. "Olin huomattavasti nuorempi. Halusin päästä otsikoihin ja saada nimeä. Olen korjannut sen jälkeen näkemyksiäni, tehnyt tutkimustuloksista vääjäämättömät johtopäätökset ja..."

"Ja nyt myyt WMO:n ja IPCC:n tietoja pahimman lajin ilmastoskeptikoille. Tarjoat heille aseet nopeuttaa ilmastonkatastrofia entisestään."

Wennerin katse hakeutui ahdistajansa pistooliin – pelko ja paniikki tekivät tuloaan samanaikaisesti. Mies aikoi tappaa hänet. Mutta nuorukainen ei näyttänyt murhaajalta.

Ulko-ovelle hän ei pääsisi, olohuoneeseen hän ei ehtisi... Wenner syöksyi sisään vieressään avoinna retkottavasta antiikkiovesta ja tarttui ovenripaan, mutta aasialaisen jänteivät sormet ilmestyivät ovenkulmaan juuri kun Wenner nykäisi kahvasta. Kuului tuskanhuuto, mutta sormet eivät kadon-

neet oven ja karmin välistä. Wenner löysi hapuilemalla valokatkaisimen ja veti ovea edelleen kiinni täydessä paniikissa. Hän ymmärsi olevansa asunnon kylpyhuoneessa. Samassa Wennerin katse osui allaskaapin kulmalla sojottavaan spray-pulloon. Hän tarttui painekaasupulloon, päästi irti ovesta ja suihkutti deodoranttia sisään ryntäävän miehen silmiin.

Hyökkääjä kirosi ja nosti kätensä silmilleen samalla hetkellä kun Wenner ryntäsi koko painollaan päin miestä. Tämä kaatui päistikkaa parketille. Huoneiston ovea kohti säännätessään Wenner kuuli useita vaimeita tussahduksia. Hän tunsu viiltävän kivun iskevän vasempaan olkapäähänsä juuri ennen kuin sai oven auki ja ryntäsi käytävään.

Paniikissa pakeneva Wenner oli kääntymäisillään hissien suuntaan tajutessaan, ettei ehtisi pitkän käytävän päätyyn ennen kuin aseistettu hyökkääjä ilmestyisi jo hänen peräänsä. Hän vilkaisi seinään kiinnitettyä vihreää EXIT-opastetta. Kyltin valkoinen nuoli osoitti muutaman metrin päässä sijaitsevaa ovea kohti.

Wenner tunsu toivon pilkahduksen päästessään portaikkoon ennen kuin pistoolimies oli ehtinyt ulos huoneesta. Kipu sykki olkapäässä – häntä oli ammuttu. Mitä helvettiä oli tekeillä! Wenner ehti laskeutua toisen kerroksen kohdalle, kun yläkerroksista alkoi kuulua ääniä, juoksuaskeleet kumisivat alas kivirappusia. Miksi portaikossa ei näkynyt ketään? Wenner kiihdytti vauhtiaan. Sydän takoi.

Uloskäynti, Wenner ilahtui ensimmäiseen kerrokseen saapuessaan. Hän seisahtui ovelle ja tunsu paniikin pahenevan tuijottaessaan kasvitieteellisen puutarhan aluetta ympäröivää parin metrin korkuista rauta-aitaa. Jos hän yrittäisi pakoon puiston suuntaan, hän tekisi itsestään elävän maali-
taulun. Wenner tunsu kuinka olkapään ampumahaavasta vuotava veri liimasi kauluspaidan kiinni ihoon. Takaa-ajajan

askeleet kopisivat entistä lähempänä. Oli pakko jatkaa matkaa.

Wenner tikkasi portaat alas, saapui ensimmäiseen kellari-kerrokseen ja tarttui lähimmän oven kahvaan. Hän tunsi veren pakenevan päästään kun ovi ei hievahtanutkaan. Mitä helvetin kautta täältä pääsi ulos!

Samassa toinen EXIT-kyltti osui Wennerin silmiin. Keuhkot olivat pakahtua hänen rynnistäessään juoksuun. Käytävän päädyssä hän kääntyi kulman taakse ja näki seuraavan oven muutaman metrin päässä. Hän tarttui kahvatankoon ja sävähti ilosta tuntiessaan kuinka ovi avautui. Sitten paniikki syveni - hän näki edessään vain suuren, aution sisäpihan. Takaa-ajaja ehtisi ampua ennen kuin hän pääsisi suojaan. Mutta käytävä jatkui eteenpäin...

Samassa oivallus iski Wennerin mieleen - puhelin! Hän soittaisi hätäkeskukseen. Wenner kaivoi älypuhelimien taskustaan, näppäili numeron 112 ja painoi vihreää luurin kuvaa. Kännykästä kuului puhetta miltei saman tien, hän erotti sekä ranskan- että hollanninkielisiä sanoja. Mutta aasialaisen askeleet kuuluivat nyt vain muutamien metrien päästä. Ei ollut aikaa...

Olkapäässä sykkivä kipu ja pelko siitä mitä tapahtuisi, kun takaa-ajaja saavuttaisi hänet, jäykistivät Wennerin askeleita, mutta hän juoksi sen minkä jaloistaan pääsi. Hän kääntyi kulmauksesta ja näki jälleen yhden oven. Viimeisen mahdollisuutensa.

Takaa-ajaja oli jo aivan liian lähellä, kun Wenner saapui käytävän perällä sijaitsevalle ovelle, riuhtaisi sen auki ja oli vähällä astua tyhjään. Hän näki jyrkät, alaspäin johtavat portaat. Wenner kopeloi valot päälle katkaisimesta ja veti oven kiinni samaan aikaan kuin aasialainen ilmestyi käytävän toiseen päätyyn. Hänen täytyi päästä suojaan nyt heti. Puhe-

limesta kuului jälleen hätäkeskuksen virkailijan puhetta, mutta Wennerillä ei ollut aikaa keskustella, hän puhuisi kun pääsisi turvaan. Jos pääsisi.

Hän tikkasi maalatut betoniportaat alas, sytytti valot ja hämmentyi. Wenner näki valtavan varaston, jonka seinustoille oli kasattu kangasverhoiltuja tuoleja, pöytiä, mattorullia, kattovalaisimia ja ties mitä muuta roinaa. Tila oli satojen neliöiden suuruinen.

Betoniportaiden yläpäästä kuuluvat äänet panivat Wenneriin vauhtia: hän lähti juoksemaan summassa pitkin varastotilaa etsien katseellaan toista poistumistietä. Sellaista ei näkynyt. Hän pelkäsi laskevansa pian alleen: jos pakoreittiä ei löytyisi, hän kuolisi sekuntien kuluttua.

Wenner ohitti korkean pahvilaatikkotornin ja kohtasi odottamattoman näyn – useita metallisia säilytyskontteja. Hän rynnisti hetkeäkään empimättä kohti lähintä konttia, avasi sen teräksisen lukitussalvan ja veti raskaan oven auki.

Luoti kilahti teräkseen juuri kun Wenner oli astunut säilytyskontin sisään. Hän pinnisti voimiaan, veti oven kiinni, sulki lukitussalvan ja lyyhisty puuskuttaen kontin lattialle. Wenner painoi kätensä olkapäälleen: veri oli kastellut kauluspaidan likomäräksi. Mutta nyt hän pystyisi kertomaan hätäkeskukselle mitä oli tekeillä.

Wenner nosti älypuhelimensa korvalleen, mutta kuuli vain tyyttäystä. Hän katsoi kännykän näyttöä ja alkoi voida pahoin: kenttää ei ollut. Ei tietenkään, hän oli syvällä maan alla ja kaiken lisäksi teräksisen metallikehikon sisuksissa. Ja sen tiesi vain ja ainoastaan kontin ovella seisova sekopäinen asemies.